Р Е Ш Е Н И Е № 226

град Ловеч, 31.10.2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, гражданска колегия, в закрито заседание на тридесети и първи октомври, две хиляди и осемнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ТАТЯНА МИТЕВА

ЧЛЕНОВЕ : 1. ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА

2. ВАСИЛ АНАСТАСОВ

като разгледа докладваното от съдия **АНАСТАСОВ В.Гр.д. № 484** по описа за **2018** година, за да се произнесе, съобрази :

Постъпила е жалба вх. № 7163/18.10.2018 г. от , с постоянен адрес: гр.София, по изпълнително дело № 20188790400552 по описа на ЧСИ Велислав Петров, рег. № 879 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – Ловеч, срещу действия на ЧСИ изразяващи се в отказ за прекратяване на изпълнителното производство по горното изп. дело.

Твърди, че на 26.06.2018 г., в кантората на ЧСИ Велислав Петров, е депозирала молба, с която в качеството си на длъжник е поискала да бъде прекратено изпълнителното производство и да бъдат вдигнати наложените запори и възбрани, както и евентуално наложените други принудителни или обезпечителни мерки, поради незаконосъобразно принудително изпълнение и неспазена процедурата по Регламент № 1215/2012.

Сочи, че на 03.10.2018 г. й е било връчено копие от подадената от нея молба, като на 2 - ра страница ЧСИ е написал единствено: „Отказвам да прекратя изп. пр-во поради липсата на правно основание", следва подпис и дата : „26.06.2018 г." Изтъква, че така написаното половинчато изречение представлява отговор на молбата й, изразяващо се в отказ на ЧСИ да прекрати изпълнителното производство.

Счита, че отказа на съдебния изпълнител е напълно немотивиран, което само по себе си го прави незаконосъобразен, като следва да се обърне внимание, че последният е постановен на същата дата - 26.06.2018 г., когато е входирана и самата молба. Сочи, че това навежда на извода, че отказът е необективен, тенденциозен и субективен, и въобще не е направена преценка на основателността на молбата й.

Твърди, че по горепосоченото изп. дело й е наложена обезпечителна мярка на основание чл.400, чл.450, ал.3, чл.507, чл.508, вр. с чл.446 и чл.515, чл.516 от ГПК, във вр. с чл.53 от Регламент на ЕС № 1215/2012 г. на Европейския парламент и на съвета на относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по граждански и търговски дела.

Счита, че е налице незаконосъобразно принудително изпълнение чрез налагането на обезпечителната мярка, тъй като взискателят е обосновал своята молба, като се позовава на разпоредбата на чл.53 от Регламент № 1215/2012, съгласно която по искане на заинтересованата страна съдът по произход издава удостоверение посредством формуляра, установен в Приложение I, без да е представен препис от съдебното решение, заверен от постановилия го съд. Счита, че липсата на изпълняемо съдебно решение включва в себе си автоматично липсата на оправомощаване да се предприемат обезпечителни мерки. Твърди, че не е спазена процедурата по регламент № 1215/2012, като тя не е призована да се яви, нито й е връчвано съдебно решение, изцяло в нарушение на чл.622 а, ал.4 от ГПК.

Сочи, че на основание чл.622 а, ал.5 ГПК : „Когато пристъпва към изпълнение, съдебният изпълнител връчва копие от удостоверението по ал.2, като с връчването му кани длъжника към доброволно изпълнение. Към удостоверението се прилага копие от съдебното решение, постановено в друга държава - членка на Европейския съюз, ако то не е било връчено на длъжника". В тази връзка изтъква, че ЧСИ, нито й е връчил Удостоверение по чл.53 от Регламент на ЕС № 1215/2012 г., нито й е изпратил показа за доброволно изпълнение или съобщение за наложената мярка, нито е приложил копие от съдебното решение, постановено в друга държава - членка на Европейския съюз.

Твърди, че едва на 03.10.2018 г. след нарочно подадена от нея молба (приложение 2), е получила копие на Удостоверение по чл.53 от Регламент 1215/2012, като било видно, че има нередовности от външна страна в Удостоверението по чл.53 от Регламента - зачертавания, неясноти и не ставало ясно какво точно пише в него.

На основание чл.622 а, ал.5 ГПК, моли съда да приеме молбата й за отказ за изпълнение, тъй като не й е връчен документ за образуване на производството или равностоен такъв в достатъчен срок и по този начин не е имала възможността да организира защитата си, нито да предяви иск за оспорване на съдебното решение, тъй като такова не е получавала.

В заключение моли съда да отмени отказа на ЧСИ да прекрати изпълнителното производство по делото.

В законоустановения срок са постъпили писмени възражения от [illegible], гражданин на Холандия, чрез адв. [illegible] от САК, в които се застъпва становище за неоснователност на жалбата.

Писмени мотиви по обжалваните действия на основание чл.436, ал.3 от ГПК е изложил ПЧСИ Христо Христов при ЧСИ Велислав Петров, който намира жалбата за процесуално допустима, но разгледана по същество за неоснователна и недоказана, сочи доводи в тази връзка.

Настоящата инстанция като съобрази постъпилата жалба и събраните по делото доказателства, намира за установено следното :

Изпълнително дело № 20188790400552 по описа на ЧСИ Велислав Петров е било образувано на основание молба с вх. № 02493/16.01.2018 г. на гражданин на Холандия, със съдебен адрес : гр. чрез адв. Светослав Иванов от САК, въз основа на ОБЩА ВЪЗБРАНА от 05.01.2018 г., издадена от Висшия съд на Англия и Уелс (High Court of Justice), Съдебна колегия на кралицата по дело № HQ 17X94681, с която съдът е постановил общ запор и възбрана срещу [illegible] Райкова Радева, ЕГН 8106263039, за обезпечение до размер на 278 000 /двеста седемдесет и осем хиляди/ британски паунда или левовата им равностойност в размер на 610 627 /шестстотин и десет хиляди шестстотин двадесет и седем/ лева.

На основание чл.400, чл.450, ал.3 чл.507, чл.508, вр. с чл.446 и чл.515, чл.516 от ГПК във вр. с чл.53 от Регламент на ЕС № 1215/2012 г. на Европейския парламент и на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по граждански и търговски дела е наложен общ запор и възбрана върху имуществото на името на [illegible] до размера на сумите посочени по - горе.

Съобщение за налагане на обезпечителна мярка с изх. № 01099/16. 01.2018 г. дс било връчено на баща й - /л.94/, който се е съгласил да го приеме със задължение да го предаде като живущ на адреса по реда на чл.46, ал.1 и ал.2 от ГПК, което се установява и от приложената справка от НБД „Население" /л.4/.

С молба вх. № 20752/26.06.2018 г. /л.125/ жалбоподателката е поискала от ЧСИ да прекрати изпълнителното производство и да вдигне наложените запори и възбрани, както и евентуално наложените други принудителни или обезпечителни мерки. С резолюция от същата дата съдебният изпълнител е отказал да прекрати изп. производство поради липса на правно основание, като жалбоподателката е била уведомена за резолюцията на 03.10.2018 година.

Жалбата е допустима, тъй като съгласно чл.435, ал.2, т.6, пр.2-ро от ГПК длъжникът може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство и е подадена в срока по чл.436, ал.1 от ГПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съдът не приема възражението на жалбоподателката за немотивираност на отказа за прекратяване на ЧСИ. Основанията за прекратяване на изпълнителното производство са лимитивно изброени в чл.433, ал.1, т.1-8 от ГПК, като жалбоподателката не е посочила нито едно

от тях. Предвид липсата на прекратителни основания правилно съдебният изпълнител е отказал да прекрати изпълнителното производство по делото.

На следващо място, този състав на ЛОС намира за неоснователен довода, че ЧСИ е нарушил изискванията на чл.622 а, ал.5 от ГПК, тъй като липсвало изпълняемо съдебно решение, поради което липсвало и валидно оправомощаване за предприемане на обезпечителни мерки. От доказателствата по делото е видно, че заверен препис от решението постановено от съда на другата държава – членка от 05.01.2018 г., издадено от Висшия съд на Англия и Уелс (High Court of Justice), Съдебна колегия на кралицата по дело № HQ 17X94681, с която съдът е постановил общ запор и възбрана срещу е приложено от процесуалния представител на молителя към молбата за образуване на изпълнителното дело /л.16-23/ заедно с Удостоверение за решение по граждански и търговски дела, издадено съгласно чл.53 от Регламент № 1215/2012 /л.6-9/. В последното изрично е посочено, че към датата на издаване на удостоверението – 08.01.2018 г., решението **е било връчено** съгласно изискванията на правото на издаващата държава – членка на ЕС, на ответницата Съгласно чл.622 а, ал.5, изр.2 от ГПК, към удостоверението се прилага и копие от съдебното решение, постановено в другата държава – членка на ЕС, ако то не е било връчено на длъжника, която хипотеза, с оглед гореизложеното не е налице в конкретния случай.

Действително, в разпоредбата на чл.622 а, ал.5, изр.2 от ГПК /с която се възпроизвежда чл.43, ал.1 от Регламента/ е заложено изискването, че когато пристъпва към изпълнение съдебният изпълнител връчва на длъжника копие от удостоверението съгласно чл.53 от Регламента, като с връчването му кани длъжника към доброволно изпълнение, което е правилото. От последното обаче е предвидено **и изключение**, визирано в разпоредбата на чл.43, ал.3 от Регламента /имащ пряко действие/, а именно, че : „Настоящият член **не се прилага за изпълнението на обезпечителна мярка**, постановена със съдебно решение", като конкретния случай е именно такъв – касае се за налагане на обезпечителни мерки със самото решение, предвид което доводите за неспазване на процедурата се явяват неоснователни.

С оглед спецификата на настоящото производство, този състав на ЛОС намира за неоснователно възражението на жалбоподателката, че не й е била дадена възможност за доброволно изпълнение, тъй като в конкретния случай става дума за обезпечително производство. За момента от жалбоподателката не се е изисквало /по съдебен път/ плащането на сумите, на които запорът възлиза, тъй като тяхната дължимост е все още предмет на съдебен спор.

Съдът не приема и последното възражение на жалбоподателката досежно твърдените нередовности от външна страна в приложеното по делото копие на Удостоверение по чл.53 от Регламент 1215/2012, като

било видно, че има зачертавания, неясноти и не ставало ясно какво точно пише в него. Приложеното към делото удостоверение по чл.53 изцяло отговаря на формуляра установен в Приложение I към Регламента. За зачертавания може да се говори, когато съществува текст, на който се основава дадено действие и за който може да е налице спор относно това какъв е текстът, през който е прокарана дадена черта, като в конкретния случай такъв текст няма. В процесния формуляр съдът по произход е индикирал като е прокарал линии през неотносим текст, за да бъде избягнато съмнението, че това са части от образеца, в които следва да се намира друг текст, което е направено изцяло, както в защита автентичността на документа, така и на интересите на длъжника, като целта е да се намали риска от въвеждане на неавтентични данни в тези полета. Ето защо, за настоящия състав не остава съмнение, нито какъв е текстът, през който са прокарани въпросните линии /тъй като той е изцяло видим/, нито значението на тези линии.

По изложените мотиви този състав на Ловешкия окръжен съд приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, тъй като атакуваното действие на ЧСИ е законосъобразно и не страда от наведените в жалбата пороци.

Водим от гореизложеното и на основание чл.437, ал.1 от ГПК, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на
с постоянен адрес: гр.
по изпълнително дело № 20188790400552 по описа на ЧСИ Велислав Петров, рег. № 879 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – Ловеч, срещу действия на ЧСИ, изразяващи се в отказ за прекратяване на изпълнителното производство по горепосоченото изпълнително дело, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
ПРИ ЛОВЕШКИ ОКРЪЖЕН СЪД
СЪДЕБЕН АДМИНИСТРАТОР:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :/п/
ЧЛЕНОВЕ : 1. /п/

2./п/

РЕШЕНИЕТО ВЛЯЗЛО В ЗАКОННА СИЛА НА 31.10.2018 ГОДИНА.

ОКРЪЖЕН СЪДИЯ:

СЪДЕБЕН ДЕЛОВОДИТЕЛ: